

JAK JSME SPOLU (NE)CHODILI

ÁĚtrtek, 08 Á™Á-jen 2020

Kdy¾ bylo Sim asi jedenÁict a zaÁala pÁ™emÁ½Álet nad vztahy, nevyhnutelnÁ› dospÁ›la k otÁ›zce, jak se tatÁ-nek s mamí dali dohromady. PoloÁ¼ila ji nÁim obÁ›ma. Ve mnÁ› zatrnulo, protoÁ¾e Honza na tohle mÁ›l a mÁ› stereotypnÁ- odpovÁ›Á• u pÁ›tadvacÁitÁ½ rok naÁjeho souÁ¼itÁ-. A jÁ› si nemyslÁ-m, Á¾e by to byla odpovÁ›Á• vhodnÁ› pro zaÁ•Á-najÁ-cÁ- puberÁ›a po mnÁ› vrhl rychlÁ½ pohled a jÁ› vidÁ›la ty jeho ohnÁ-Á•ky v oÁ•Á-ch a troÁ›jku arogantnÁ- Á°smÁ›v, kterÁ½ po nÁ›m bezezby podÁ›dil nÁ›jÁ› syn. NaÁ›tÁ›stÁ- se ovlÁ›dl a neÁ™ekl, co na to odpovÁ-dÁ› standardnÁ› dospÁ›lÁ½m lidem, tedy Á¾e jsem pÁ› nÁ›jvÁ›tÁ›vu a zapomnÁ›la odejÁ-t.

Ono to na prvnÁ- poslech znÁ- dost divnÁ›, ale v postatÁ› mÁ› pravdu.

Nikdy jsme spolu nechodili. VidÁ›li jsme se vÁ›jehovÁ›judy tÁ™ikrÁ›it pÁ™ed onou nÁ›jvÁ›tÁ›vou a vlastnÁ› se mi ani nelÁ-bil, sp naopak.

JÁ›

jemu jsem se nelÁ-bila docela urÁ•itÁ› taky. Ale nejlepÁ›- asi bude zaÁ•Á-t Á°plnÁ› od zaÁ•Á›tku, od doby, kdy jsem jeÁ›tÁ› chodila s MÁ-rou, klukem, kterÁ½ mi pomÁ›hal obhospodaÁ™ovat naÁ›je zahrÁ›dkÁ›Á™skÁ© latifundie.

Byli

jeme spolu skoro dva roky, od mÁ½ch patnÁ›icti let, necelÁ½ rok z toho strÁ›vil na vojnÁ›, ale doma byl skoro kaÁ¾dÁ½ vÁ-kend. TakovÁ© chozenÁ- mi vyhovovalo. O vÁ-kendech jsme se vÁ-dali, obÁ•as pÁ™espál on u mÁ›, obÁ•as jÁ› u nÁ›j, byla to docela hezkÁ› prvnÁ- lÁ›ska.

Tedy do doby, neÁ¾ se z tÁ© vojny vrÁ›til.

A

jÁ› ho najednou mÁ›la poÁ™mÁ›d vedle sebe. ObÁ•asnÁ© vÁ-kendy na vandrech s jeho partou byly fajn, ale pÁ™es tÁ½den jsem mÁ›la i svoje kamarÁ›dy a zÁ›jmy. A on moc nechÁ›pal, Á¾e si chci s bandou jÁ-t zahrÁ›t volejbal nebo posedÁ›t s kytarou nebo se prostÁ› cournout po mÁ›stÁ› a prolÁ›zt tÁ™eba nÁ›jakÁ© muzeum nebo galerii.

HÁ›dali jsme na tohle tÁ©ma Á•Á-m dÁ›l

vÁ-c. JÁ› jeho kamarÁ›dy vcelku brala, on ty moje ani nÁ›hodou. NedokÁ›zala jsem mu vysvÁ›tlit, Á¾e opravdu nebalÁ-m kaÁ¾dÁ©ho, na koho se usmÁ›ju. Kdy¾ tÁ›ch jeho vÁ½buchÁ- Á¾Á›rlivosti zaÁ•alo pÁ™ibÁ›vat, Á™ekla jsem mu, Á¾e konÁ•Á-me. JenÁ¾e on se s tÁ-m nechtÁ›l smÁ-Á™it. StÁ›le se choval, jako bychom k sobÁ› patÁ™ili. ÁĚasto se objeoval v mÁ›stech, kde vÁ›dÁ›l, Á¾e budu. Kdy¾ jsem se pÁ™mÁ-mo pÁ™ed nÁ-m a na just lÁ-bala s nÁ›kÁ½m jinÁ½m, tak mi pak bylo Á™eÁ•eno, Á¾e to pÁ™ece nemÁ›¾u myslet vÁ›Á›nÁ›.

Do toho mi huÁ•ela

nespokojenÁ› mÁ›ti, Á¾e uÁ¾ nemÁ›me otoka zdarma. Opravdu to lÁ©to, kdy mi bylo sedmnÁ›ct, stÁ›lo za to. A jÁ› se na chvilku nechala uhuÁ•et a vrÁ›tili jsme se k sobÁ›. SnaÁ›il se ovlÁ›dat, ale svou podstatu Á•lovÁ›k asi nikdy nemÁ-Á¾e zapÁ™mÁ-t Á°plnÁ› a trvale. Vyvrcholilo to parÁ›dnÁ- fackou den po vÁ›noÁ•nÁ-ch svÁ›tcÁ-ch a mÁ½m rychlÁ½m Á°prkem na vlak a vÁ›tou, Á¾e se mÁ› pÁ™estÁ›hovat o pÁ›r metrÁ- vedle do psychiatrickÁ©ho Á°stavu.

V tÁ© dobÁ› jsem uÁ¾ Honzu znala. Upozornila mÁ› na nÁ›j moje vlastnÁ- matka.

âĚPÁ™iÁ›jel nÁ›m do prÁ›ce moc hezkej chlap, ale nic pro tebe, je starej a rozvedenej.âĚ (Je o sedm let starÁ›- neÁ¾ jÁ›,

mimo chodem.)

Proč mi to děláte? Ona totiž pracovala s tím mým prvním.

Dodnes

si Honza dělá legraci, že svou tehlejší poznal děláte v něm manželku, o které poslouchal před rokem od jejího ex, jak je to mrcha a pak dělá mu poradil, aby se s ní rozejde, že její děti jsou mraky. (No pro něj asi ano, dle slov má matka s ní rádo v trolejbusu v dala každou chvíli jinou.)

Že to je důkaz, jak jsem v, když jsem tohle věděl předem, dodávám jí máj milá se smáchem.

Poprvé jsme se viděli ve vlaku.

S

Márou jsem jela od má sestry a on jel z nějakého vystoupení, ze kterého jim auto se zbrojí odjelo i s civilním oblečením, takže na sobě ta skupinka měla jen to, co se tak obvykle nosí pod brněnou, a její děti krájsa. Prostě hadry, které s klidně svádím odepřete. Hrnul se k Márovi, kouknul na mě a jeho první reakce byla:

Že to je ona? Hm!

A dělá nic.

A

já si pomyslela, že je moje matka snad slepá, protože tenhle otrhanec, navěc zarostlý a rozčuchaný, máj do předního chlapa daleko. Ale toho zadku a svalnatých nohou v obtažených kamařích jsem si všimla! Za nějaký čas ho mára pozval s námi na vandr.

A

já zjistila, že nejeden, že není - hezký - zas byl zarostlý a odrbaný - ale je i v. No kdo si nekoupí - zdenku a raději zdrhne před vodou - z vagonu do vagonu v lokálce.

Že bych ti ten lístek koupila, jestli na něj nemáš.

Chvěli na mě koukal a pak se začal smát. Vlak zabrzdil, my vystoupili a vyklonila se i před vodou.

Že tak zas předem, Maru, že zamával já a Maru se usmála a zamávala mu taky.

Že tak zas někdy, Medvěde.

Že Myslím, že nemám na jízdenku? Pobaven se uklíbil do vousů a já si poprvé všimla, jak moc modrý Vandr to byl předem, a na to, že se předem za dva zbořená sruby polesněmu rozhodli ukrást dva kráje.

Mára

se toho odmítá astnit a májí nově známé se tedy otočil na mě, jestli před alespoň já. Namítl jsem, že jsem nikdy nic neukradla a hodlám v tom pokračovat.

Pokrčil rameny: Vždycky tu ty sruby stály.

Předchozí polesnej je toleroval, protože jsme tu nikdy nedělali binec.

Vějí kolik sem tím eba předem jede v zimě lidem na blind a budou muset spát pod

ÁjirÁjkem? To jenom ten tvÁj jezď- do skautskÁ½ kuchynÁ a Á™Á-kÁ; tomu vandr.
JÁ; bych ti ukÁizal vandrâ€â€œ

Ty krÁiÁ-ky opravdu pÁ™inesli a zabili
a vykuchali a jÁ; na nÁ; Á™vala a breÁela, Á½e jsou idioti a proÁ je
pÁ™inesli Á½ivÁ© a jestli si myslÁ-, Á½e jim z toho nÁ;co udÁlÁjm, tak jsou na
omylu.
SlyÁjela jsem tichÁ½ hlas: â€žNejanÁi, vÁ-Á; jak je roztomilÁ½ tÁ™eba
malÁ½ tele nebo kuÁ™e? Smrt jako smrt, nebo mÁiÁ; dojem, Á½e maso v obchodu
roste na stromech?â€œ

Dusila jsem krÁiÁ-ky s cibulÁ- a mrkvÁ- a
ďÁ-ky slzÁjm jsem to nemusela moc solit. Bylo mi jedno jak to chutnÁ; jÁ;
do pusy nedala jedinÁ© sousto.

Asi to bylo ale jedlÁ©, protoÁ½e nezbyl ani drobeÁek.

A jÁ; si vÁjmla, Á½e i Honza to do pusy nevzal.

A pak uÁ¾ pÁ™iÁ;el ten zmiÁ^ovanÁ½ rozchod,

a jÁ; poprvÁ© v Á½ivotÁ; byla doma na mÁ;mu docela hnusnÁ; ne jen drzÁ;

protoÁ½e jsem jÁ- Á™ekla, Á½e od teÁ o MÁ-rovi neuslyÁiÁ-m ani slovo a Á½e pokud mu byÁ; i jen otevÁ™e, tak se okamÁ¾
odchÁizÁ-m.

Á€Á-mÁ¾ mi pomÁrnÁ; dost Áasto vyhroÁ¾ovala, Á½e kdyÁ¾ se mi nÁ;co nelÁ-bÁ-, tak se mÁ-Á¾u sbalit a vypadnout.

StejnÁ; nedala pokoj.

Po mÁ;sÁ-ci jsem se potkala s kamarÁ;dkou Mirkou:

â€žBude maÁ;karnÁ- v CH., pojedete?â€œ

NechtÁ;lo

se mi mezi lidi ani trochu. NavÁ-c leden nenÁ- mÁ; j Á°plnÁ; nejoblÁ-benÁ;jÁiÁ-
mÁ;sÁ-c. KdyÁ¾ mi Á™ekla, Á½e tam bude i MedvÁ;d, pomyslela jsem si, Á½e to je
tak poslednÁ- ďÁvod, proÁ tam jet. Jednoho pitomce se zbavit a zajÁ-mat se
o dalÁiÁ-ho? Ani nÁ;jhodou.

My pÁ™ijely z jednoho smÁ;ru,

Honza s bandou z opaÁnÁ©ho. VidÁ;t je vystupovat z vlaku byla show. AÁ¾
pozdÁ;ji jsem se dovÁďla, Á½e vykoupili nÁ;jakÁ½ sekÁiÁ- a namaÁjkaÁ™ili se
opravdu festovnÁ;. Honza mÁ;l papachu snad opravdu pÁ™Á-mo z Kavkazu. Pod
kabÁ;tem na holÁ©m tÁ;le jen nÁ;jakou chlupatou vestu.

VÁjmla jsem si zjizvenÁ© rukuâ€! a nÁ;dhernÁ; pevnÁ½ch svalÁ; a ÁjirokÁ½ch ramen.

Asi

ďvÁ; hodiny se nedÁ;lo nic zvlÁ;itnÁ-ho. S kamarÁ;dkou jsme tancovaly, obÁas

pro ně; někdo pátí. Mirka znala i ty kluky, kteří pátí- pátí s Honzou, takže se povádalo, někdo pil, já tedy ne, nebylo mi osmnáct.

A on

se o mě nijak extra nezajímal, jen občas jsem zachytila jeho pohled. Vracela jsem se ze záchodu a někdy jsem se posadila, pevná ruka mě vzala za loket.

„Tak to už by stačilo.“

A vytáhl mě na parket.

Ty

svatnatě pracky omotal okolo mě, nedal mi žádný osobní prostor. Je o hlavu větší- někdy, takže jsem si vedle něj pátípadala jak dácko, to jsem ostatně ješitě skoro byla. A já v ten okamžik v dala, že čekal právě na tuhle chvíli, až za nhou hrát něco pomaleji ho.

Ze

zbytku noci si už pamatuju jen to, jak jsme si povádali.

Nevím o něm,

vím jen, že mi pátí tom bylo neskutečně dobré. A sice dle vypadá jako zarostlý bezdomovec, ale má krásnější tón hlasu a malinko neznalé, akorát tak, aby to znalo mazlivé. A že krásně voní. Nejen nějakou pájnskou kolánskou, ale i sám sebou. A se se mu líbí- stejně krásně jako mně a miluje historii.

Směch a: „Myslím, že bych dlelal historický term, kdyby mě to nezajímalo?“

Do

vlaku domů jsem nad řínem nastupovala trochu nechotně. Byla sobota a já pátím lela, jestli na to rande v pondělí- já-t nebo ne. To totiž nebyla domluva, jenom oznámení, že v pondělí- v tolik a tolik tam a tam. Až dle jestli chci, mě už!

V pondělí- jsem na to rande pochopitelně

šla. Ale Medvěď nepátí. Pátí mě sto nějak krásně oholeně a ušesaně chlap v perfektně sladěném oblečení- a vtelím smůvem těch nejkrásnějších rtů, které dodnes znám a které v těch vousech věbec nebyly vidět.

Musela jsem na něj koukat asi dost debilně, protože jsem se mu rozšířil- šel mi: „Ahoj, já jsem Honza a kamarádi mi pátí-kaj- Medvěde.“

A li jsme rovnou k němu. Večer jsem našla domů. Ani v noci. Ani ráno.

Tohle

byla jedině udělost v mém životě, kdy jsem nebyla zodpovědná, a bylo mi jedno, co si kdo pomyslí. Bylo mi dokonce jedno, že moje matka nejspíše trne strachy, i když si to plně nemyslím, protože jsem já- šekla, s kým jdu a ona Honzu znala. Ostatně ty pátíedchozí- dá-venky s ním- v busu v dala

a^{3/4} rájno, tak^{3/4}e si asi snadno spo[•]á-tala, kde jsem. Mobyly tehdy pochopiteln[•] neexistovaly, a kdyby á-á-lela strachy, v[•]á-d[•]la, kde máj Honza byt. TTMi tramvajov[•] zast[•]ívký od bytu na[•]ájeho[•]

Noc v[•]ájm popisovat nebudu.

R[•]ájno jsem se [•]ervenala [•]pln[•] v[•]ájude, kdy[•]á^{3/4} jsme jedli z jednoho tal[•]á-TTMe a pili z jednoho hrnku j[•]á-m ud[•]lanou sn[•]á-dar postele.

âžKlidn[•] se dospí, j[•]á mus[•]á-m do pr[•]ájce,âœ dostala jsem pusú a nic v[•]á-c.

Á[•]á;dn[•]âžz[•]á[•]sta[•]âœ nebo âžkdy se uvid[•]á-meâœ.

A j[•]á se dospala a pak se rozhl[•]á-dla jeho pidibytém.

Me[•]e,

brn[•]á-n[•]á-, dr[•]á;t[•]n[•]âž ko[•]á;jile, v rohu arkebuza. V kuchyni panel[•]á;kov[•]á linka a ledni[•]á.ka. V pokoji jen televize a postel. A stohy kn[•]á-á^{3/4}ek.

Odpoledne

p[•]áTMi[•]á;jel, dostala jsem zas pusúâžpo dvou hodin[•]á;jich se zeptal, jestli májm

hlad a á;li jsme nakoupit a pak va[•]áTMili a pov[•]á-dali si a sm[•]á;li se a..

âžMus[•]á-m dom[•]á[•], to zas bude rodeo. Zas usly[•]á;j[•]á-m, á[•]e se má[•]á^{3/4}u sbalit a vypadnout.âœ

Deset vte[•]áTMin byl zticha.

Mo[•]á^{3/4}n[•]á;j patn[•]á;jct.

A pak jsem sly[•]á;jela asi tu nejd[•]á[•]le[•]á^{3/4}it[•]á;j[•]á- v[•]á[•]tu má[•]âžho á[•]ivota.

Proto[•]á[•]e bez n[•]á- by bylo patn[•]á;j v[•]á;jecho jinak.

âžCo ti br[•]á;jn[•]á-? Mysl[•]á-á;j, á[•]e se sem jedna mal[•]á;j holka nevejde?âœ

To

á[•]e se májm sbalit a vypadnout jsem po p[•]áTMá-chodu dom[•]á[•] a p[•]áTMi[•]zn[•]á;jn[•]á-, á[•]e noc

jsem str[•]á;jvila opravdu s t[•]á-m d[•]á[•]vka[•]áTMem, pochopiteln[•] sly[•]á;jela a n[•]á[•]kolikr[•]á;jt a

p[•]á[•]kn[•]á[•] nahlas.

Tak[•]á[•]e jsem vypadla. Se á;jkoln[•]á-m batohem a ta[•]á;jkou nejosobn[•]á;j[•]á-[•]ch v[•]á[•]c[•]á-. P[•]áTMed domem mi oboje vzal z rukou.

Cht[•]á;j[•]á-t nahoru se mnou, ale rozmluvila jsem mu to. Nemusel sly[•]á;jet a vid[•]á;t [•]pln[•] v[•]á;jecho.

Doma

se rozhl[•]á[•]dí sv[•]á^{1/2}m minimalistick[•]á^{1/2}m bytem a zkonstatoval, á[•]e je mo[•]á^{3/4}n[•]á;j

na[•]á[•]ase koupit i n[•]á[•]jak[•]á^{1/2} n[•]á;jbytek, kdy[•]á^{3/4} mu ex v[•]á;jecho krom t[•]á[•] ledni[•]á.ky

vyst[•]á[•]hovala.

âžZat[•]á-m mi to takhle sta[•]á.ilo, ale ty asi bude[•]á;j pot[•]áTMebovat na n[•]á[•]á-em ps[•]á;jt [•]á[•]koly, vi[•]á- ty moje á;jkola[•]á.ko.âœ

V

o•ch má|l pá|rek •|bl-k- a na rtech ten jeho and|lsk½ Å°smv. A zas to bylo kr|sn, i kdy¼ trochu jin© ne¼ pá™ede|l½ ve•er a j| byla zamilovan| jak nikdy pá™edt-m. (A nikdy potom.)

Tehdy pá™ed lety jsem Sim tenhle pá™-b|h samoz™ejm| nevypr|v|la.

I má-j man¼el má|l dost rozumu, aby to ne™-kal holce na prahu dosp-v|n-. Å~ekl jen, Å¼e jsme se potkali na má|kar b|le.

Dneska jsem na to v|echno zase vzpom-nala, proto¼e jsme se s Honzou juniorem taky bavili o vztaz-ch.

U n|j pom|rn| vz|cnost, kdy¼ chce tyhle v|ci prob-rat.

Tak¼e! nikam nesp|chat a do ni•eho se nehnat.

Nebo jednou kr|sn| ze|l-let. V¼dycky to má-¼e krachnout. Nebo vyj-t.

Kdo v|- . A to je na tom to dobrodru¼stv-.

PS: A jak jste se se sv½mi prot|j|ky dali dohromady vy?

Dneska trochu nostalgick|

KYTTKA